

PRAKTISEREN

VOORUITGANG

De vooruitgang in de zeevisserijwereld is wel beschouwd eigenlijk adembenemend en men is gerechtigd zich af te vragen waar het naartoe gaat. Zie maar eens de cijfers : in 1948 werd hoop en al 19.500.000 ton vis gevangen en in 1970 was dit 70 miljoen ton. Deze ontwikkeling is alleen het gevolg van de diepe veranderingen die beetje per beetje, de structuren van het zeevisserijwezen hebben gewijzigd tot een echte nijverheid.

Vergeten we niet dat in de eerste naoorlogse jaren het vissen nog steeds gewoon «plukken» was. Vergroting van de schepen, grotere tonnage en de opvoering van de drijfkracht evenals de methoden om de vis te bewaren, ijsen, diepvriezen en vriezen hebben toegelaten dat de afstanden van de visgronden aanzienlijk kunnen worden vergroot, meteen konden de schepen ook langer op de visgronden blijven. Maar daarnaast prijkt ook nog de vooruitgang van de nettentechniek : de kunstgarens met daarnaast de visopsporingstechnieken die bijna de perfectie bereiken. Eigenlijk heeft het vangststelsel een huiveringwekkende doelmatigheid bereikt.

Deze vooruitgang heeft voor gevolg gehad, dat de visscholen erg getroffen worden en dat een verder doorgaan onherstelbare schade kan veroorzaken. Het vissen kan aldus gevaarlijk worden. Nu zijn we al zover, dat praktisch alle visserijlanden gewaar geworden zijn, dat er op een andere manier moet worden te werk gegaan willen we niet zelf onze put delven. Het is nodig geworden op internationaal niveau de zeevisserij te regelen, een systematisch beheer van de visvoorraden in het leven te roepen. Nu zijn we zover voor vele soorten en het was de hoogste tijd, als het voor sommige soorten nog niet te laat is.

De slordige manier van vissen anderzijds moet fataal leiden naar een verspilling van de natuurlijke rijkdommen die behoren aan iedereen en het gaat feitelijk niet enkel om verspilling maar ook nog om een mogelijke vernietiging van deze rijkdommen. Een ongeluk komt anderzijds ook zelden alleen, want de beschadiging van vele stocks en de verdwijning van sommige soorten gaat gepaard met een tekort van een grote groep mensen, aan dierlijke eiwitten. Nu schijnt eenieder tot het besef gekomen te zijn, dat er een einde moet gemaakt worden aan de wanorde. Er wordt een einde gemaakt aan het vrijelijk vissen zelfs in de diepzee verder dan de eigen visgronden. De mens heeft op grond van de internationale conventies, bijzondere commissie in het leven geroepen die door een voortdurend uitwisseling van gegevens en waarnemingen, reglementen opstellen voor de bescherming van de visgronden. Iedere Staat moet dan dit reglement laten eerbiedigen door haar onderdanen.

BESCHERMING (1)

Deze commissies werden maar na de oorlog opgericht en het ging dan eerst en vooral om de belangrijkste visgronden t.t.z. deze die het makkelijkst konden bevestigd worden met de korre en waarop de visscholen heel rijk waren. In dit verband kan de «Visserijcommissie van de Noord-Oost Atlantiek» worden aangehaald. Deze werd reeds gesticht in het jaar 1946. Deze commissie beheerde dan in een zekere zin de Noordzee, de omgeving van de Britse eilanden, Noorwegen, IJsland en de Faroër.

Naast deze eerste groep ontstond dan de «Visserijcommissie van de Noordwest Atlantiek». Deze werd gesteld op een conventie ondertekend in 1949. Hier gaat het om de wateren westelijk van Groenland, ten Oosten van Kanada (Labrador, Terre Neuve, Nieuw Schotland) en ook het Noord-oosten van de Verenigde Staten tot aan Kaap Hattaras. Deze wateren zijn belangrijk voornamelijk voor de diepzeevisserij en de verre visserij.

Deze organisaties hebben eerst en vooral een reeks aanbevelingen uitgewerkt met betrekking tot de bescherming van de kleine vis, de jonge vis, en daartoe werden de grootte van de mazen van de sleepnetten bepaald, trouwens ook van de seinenetten. Deze reglementering is dan anderzijds uitgelopen op een totale beperking en vaststelling van de maasgrootten voor de voornaamste grondsoorten.

We onthouden dus twee belangrijke visserijcommissies die gesteund zijn op de aardrijkskundige gebieden en daarnaast zien we dan nog andere commissie die zich dan meer speciaal bezighouden met een bepaalde vissoort. Zo kennen we de «Internationale commissie van de Walvis» die in 1946 werd opgericht en de «Kommissie van de tropische Tonijn» die werd opgericht in 1949. Ondertussen kunnen we nu al wel zeggen, dat deze eerste commissie, deze van de walvis heerlijk haar roeping gemist heeft. De walvis bestaat praktisch niet meer. En als het met de andere bijzondere commissie ook zo'n vaart zal gaan, dan zullen we binnen afzienbare tijd ons smakje vis moeten missen...

BESCHERMING (2)

Naast het in voege treden van de reglementen van deze commissies, heeft de technische visserijontwikkeling tot de volgende feiten geleid : op de visgronden werd harder gevestigd en er deed zich een nieuw verschijnsel voor : de vermindering van het rendement per inspanningseenheid. Met andere woorden, er werden grotere middelen gebruikt om meer vis te kunnen vangen maar de vangsten bleven uit. Anderzijds ging de visserij naar andere gebieden/zoeken en zelfs naar andere vissoorten ! Ze gingen vissen in de wateren die de commissies nog niet onder toezicht hadden en waarvan de uitbating nog niet zover doorgedreven was. Daar zat wel het gevaar in dat in de toekomst de uitbatingsmogelijkheden in gevaar werden gebracht. Deze gebeurtenissen hebben geleid naar een andere opvatting van de «Internationale Visserijcommissies».

Eerst en vooral hebben de bestaande visserijcommissies hun rechten versterkt. Ze kunnen niet enkel de nodige maatregelen nemen voor de bescherming van de visscharen en de soorten, maar ze kunnen eveneens toezicht houden op de visserijmogelijkheden t.t.z. ze kunnen een betere voortbrengst verwachten door het verhogen van het rendement per visser eenheid.

Met dit doel werd de commissie die werd opgericht in 1946 vervangen door een nieuwe conventie in 1959, die eerst maar in 1962 in werking trad. De commissie van de Noordwest Atlantiek bestaat nog steeds, maar heeft heel wat wijzigingen ondergaan.

Al deze veranderingen hebben de commissies de gelegenheid gegeven nieuwe maatregelen te treffen : kwota sluiten van de visserij. De kwota speciaal heeft belangrijke ontwikkelingen doorgemaakt.

De kwotaregeling bestaat erin op grond van wetenschappelijke gegevens vast te stellen hoe veel vis er mag gevangen worden zonder het kapitaal te beschadigen. Het aldus vastgestelde totaal wordt tussen de visserijlanden verdeeld.

Hoe wordt dergelijk kwotum berekend voor ieder land apart ? Het gemiddelde van de vroegere vangsten gedurende een bepaalde periode, de hoedanigheid van de oeverstaat, bijzondere benodigde hoeveelheden en gedeelten die toegekend worden aan Staten die pas toetreden zijn. De veranderingen die aangebracht werden aan de statuten van deze commissies hebben hen ook de bevoegdheid gegeven een systeem van internationale toezicht op punt te stellen, dat zich naast het eigen nationale toezicht plaatst.

De «Internationale walviscommissie» heeft evenals de «Tonijncommissie» eveneens beroep gedaan op de kwotastelsel voor de bescherming van deze soorten.

BESCHERMING (3)

Het zijn nochtans niet alleen de commissies, waarvan er nog wel enige meer bestaan, die zich bezighouden met de zeevisserijvraagstukken. Daarnaast bestaat er b.v. nog de «Voedsel en Landbouworganisatie» die over het algemeen tamelijk heeft ingegrepen in de visserij. Sedert 1972 staat haar visserijcommissie open voor alle leden en anderzijds heeft zij plaatselijke komitees opgericht.

Deze groepen bestuderen :

- 1) de visserijvraagstukken die eigen zijn aan hun toepassingszone;
- 2) verzamelen de statistieken en de uitslagen van de wetenschappelijke onderzoeken omtrent de visvoorraden;
- 3) zetten zich in om de ontwikkelingsprogramma's te activeren;
- 4) geven raad voor wat de nationale samenwerkingen aangaat.

Het is nu zover met al deze commissies, dat nagenoeg alle visserijgebieden van de wereld onder toezicht staan en daardoor onderworpen kunnen worden aan reglementen.

De Internationale organisaties staan bloot aan veel kritiek en ze krijgen er inderdaad nogal wat van langs. Hun fouten die eigen zijn aan hun internationaal karakter, worden zonder meer dik in de verf gezet. Ze werken inderdaad langzaam en er is de onmacht die het

(Vervolg blz. 7)

PRAKTISEREN

(Vervolg van blz. 6)

gevolg is van het grote aantal leden dat moet stemmen of deel nemen aan de besprekingen. Iedereen weet dat we nooit allemaal gelijk stemmen...

Wat evenwel erger is, deze organisaties hebben in de ogen van vele mensen het uitzicht gekregen van organismen die de kolonisatie van de zeeën door de grote industriële visserijmogendheden mogelijk maken, visserijvloeden die uitgerust zijn met de allerlaatste snuffjes op technisch gebied, en zeer verre reizen kunnen ondernemen.

Er is natuurlijk wat van, zij het dan ook dat de organisaties onwillekeurig dergelijke toestanden helpen bevorderen. Is het immers niet zo, dat de kleinere visserijlanden niet over de mogelijkheden beschikken om ook op deze verre rijke gronden te gaan vissen en dat deze aldus het uitsluitend recht blijven van de grote mogendheden? Dit is inderdaad de reinste kolonisatie!

Het vanzelfsprekende gevolg van deze (abnormale) toestand is dan ook, dat vele kleinere visserijlanden hun eigen limieten hebben uitgebreid op eigen houtje. Katje mien, katje joen.

BESCHERMING (4)

En wel beschouwd hebben ze niet helemaal ongelijk ook, want we weten allang dat zelfs de grote veelvraters er niet zouden voor terugschrikken ook nog een zootje vis te komen halen bij de kleine buurman.

Men roept gemakkelijk om de uitbreiding van de grenzen uit te voeren, dat het er om gaat de vis te beschermen daar waar het in werkelijkheid er om gaat, zich zoveel mogelijk visgebied toe te eigenen. Er schuilt ook wel een zeker gevaar in deze opvatting daar sommige landen op een zeker ogenblik niet over de nodige vangmiddelen beschikken om deze zich toegeeigende gebieden zelf te bevissen, waardoor dan een soort «onderuitbating» zou ontstaan. Op dit ogenblik zou de zee dan rijkdommen voortbrengen die niet worden benut ten voordele van een snel voortschrijdende noodzaak aan voedsel.

Deze eenzijdige beslissingen van vele landen, waaronder ook IJsland, zijn dan ook onder sommige opzichten af te keuren en er werd dan ook door de grote internationale organismen er naar gestreefd een regel uit te vaardigen, die algemeen zou worden aanvaard.

In 1960 kon dit vraagstuk in Geneve niet worden opgelost. Inderdaad het Amerikaans - Kanadese voorstel om een visserijgebied tegenaan de territoriale wateren in het leven te roepen en die 12 mijlen zou gedragen vanaf de basislijn van de territoriale zee, wat verworpen geweest met 54 stemmen daar waar de vereiste 2/3 maar 55 bedroeg.

Nochtans moet men tot een algemeen reglement komen en dit is de taak van de grote zeerechtconferentie.

Nu al is de 12 mijl territoriale grens aangenomen samen met de 200 mijlvisserijgrens, t.t.z. dit visserijgebied wordt economische zone genoemd. Nochtans blijft toch nog de vraag welke maatregelen er in dergelijke gebieden geldig kunnen gemaakt worden. Daar zijn de meningen heel erg over verdeeld. Het gaat er eigenlijk ook nog niet enkel om de 200 mijlen uit te roepen en de visserij totaal te verbieden. Dit zou te gemakkelijk zijn. Er moet ook nog verteld worden wat er binnenin deze zone kan en mag gebeuren.

Alle partners van de Europese Gemeenschap met uitzondering van Engeland evenwel, hebben een gezamenlijk voorstel ingediend, dat streeft naar een evenwichtige oplossing. De Kust staat zou over een voorkeursrecht beschikken in de wateren voor haar kusten in een gebied waarvan de uitgestrektheid nog zou moeten worden bepaald, maar zou eveneens de toegangsrechten van de andere staten moeten vastleggen namelijk: van deze Staten die een traditierecht bezitten of die het statuut van ontwikkelingsland hebben. Het geheel van deze rechten zou worden uitgevoerd binnen het raam der Internationale Organisaties die reeds bestaan of die zelfs nog zouden moeten worden opgericht. Aldus zou aan deze organisaties een uiterst belangrijke bevoegdheid worden toegekend. De maatregelen zouden trouwens en vanzelfsprekend gelden voor de landen die per uitzondering ook in die wateren mogen komen vissen.

We moeten ons evenwel niet teveel begoochelingen maken over dergelijk voorstel. Het heeft weinig kans aanvaard te worden, maar het is waarschijnlijk dat het voorstel, dat uiteindelijk zal worden weerhouden, uitsluitende rechten zal erkennen, soevereine rechten aan de kuststaat in haar economische zone van 200 mijlen.

MAATREGELEN TEGEN DRINGGEWOONTEN VAN VISSERS IN ENGELAND

In Engeland is men tot het besluit gekomen dat de bemanningen van vissersschepen en dan vooral op de grote trawlers te veel drinkgewoonten hebben aangenomen en dat dit euvel meer dan eens tot lichamelijke ongevallen aan boord en tot aanvaringen op zee geleid heeft. Hiertegen zou beslist iets moeten gedaan worden, is het besluit van een werkgroep aangeseld door het Engelse Ministerie van Verkeerswezen. Er zijn werkelijk strenge maatregelen tegen deze drinkgewoonten noodzakelijk, aldus de Staatssecretaris en de Britse regering is werkelijk van plan de hiervoor nodige wetten uit te vaardigen. Volgens zelfde studie is het drinken de enige oorzaak van gebrek aan tucht op de trawlers, alhoewel men op Verkeerswezen akkoord gaat dat het eerder een nationaal probleem is. Wel bestaan er in de grote havens tuchtkomités die zelfs een visser wegens drinkgewoonten uit de trawlervisserij kunnen weren, maar dat beliet de overtreder niet om toch terug in zee te gaan op de kust- en midden-slagvisserij waar geen tuchtkomités ingesteld zijn. Men zou dus in de eerste plaats wensen de tuchtkomités gezag te doen krijgen voor alle vissersvaartuigen. Het in bezit zijn van een blanco strafboek wegens drinken zou verplichtend gesteld worden bij monstering. De Scheepswet zou in die zin dienen aangevuld te worden dat het een strafrechtelijk vergrijp uitmaakt wanneer een visser zich aan boord meldt onder invloed van drank of drugs. Zelfs de reders zouden kunnen gestraft worden wanneer vastgesteld wordt, dat ze mededoen aan land aan drinkpartijen. Vissers die aldus niet aan boord kunnen genomen worden wegens dronkenschap of die van boord dienen gezet te worden om dezelfde reden, zouden toch hun part in de bemanningskosten dienen te betalen en een bepaalde som van hun reeds verworven «paais» mogen afgetrokken worden. Reders en eigenaars die de nodige maatregelen niet treffen om drinkpartijen aan boord te vermijden of de nodige disciplinaire maatregelen niet nemen na de vaststellingen van individuele of drinkpartijen in groep of deze gebeurd aan boord, hetzij in eigen haven of op de vreemde, zouden eveneens strafrechtelijk vervolgd worden. De studiegroep heeft ook vastgesteld dat verscheidene zee-lieden en vissers volledige dronken aan boord komen en dat zij meer dan 24 uur tot zelfs 48 uur totaal onhandelbaar zijn en in het beste geval hun roes uitslapen, waardoor het schip onderbemand is en een gevaar voor eigen veiligheid en die van andere schepen betekent. Zo werd een geval vastgesteld dat een diepzeefreiler uit de thuishaven vertrok met de 3/4 van de bemanning in dergelijke staat van dronkenschap en dat ze zelfs nog een last betekenden voor de overige bemanningsleden die dan praktisch 48 uur stand-by staan waardoor ook hun reflexen afgestompt worden. Daar wenst men absoluut niets aan te doen in Engeland.

Ook in België kunnen wij een en ander maar voor brengen van vissers die dronken aan boord komen en zelfs tot daden van sabotage overgingen om het schip het uitvaren te beletten of te verplichten terug de haven aan te doen. Anderen nog, gemengd in drinkgela-

gen welgerden aan boord te gaan en aldus werden de schepen beliet uit te varen tot grote schade van nefaste gevolgen van drinkgelagen de reder en medevissers. Wat de aan boord in vreemde havens onder meer betreft, kunnen we in dit verband niet beter verwijzen dan naar het totaal verlies van de N.819 waar de Engelse dagbladen duidelijk naar voor brachten dat na de aanvaring met de brug in de binnenhaven en het zinken van het schip, de bemanning in merkelijke toestand van dronkenschap door de politie van boord werd gehaald en ter ontuchtering opgesloten.

We kunnen daarom dan ook volledig instemmen met de maatregelen die men voornemt te treffen in Engeland en zouden het nemen van dergelijke maatregelen bij ons slechts kunnen goedkeuren. Een dronken bemanningslid is inderdaad een gevaar voor zich, de opvarenden en voor de veiligheid van het vaartuig.

ZWARTE HANDEL BEDREIGT BESTAAN TONG-EKSPORTEURS

IJMUIDEN

De zeevisgroothandel en voornamelijk de exporteurs van tong worden ernstig in hun bestaan bedreigd door de grote tongaanvoer, die op onregelmatige wijze in de handel worden gebracht en buiten de normale handel om in Frankrijk en Italië terechtkomen, zo bericht de zeevisgroothandel.

Ondanks het absolute verbod om tong aan te voeren, vangt men blijkbaar nog zoveel tong, dat men genoodzaakt wordt deze op onregelmatige wijze af te zetten. Ook ondervindt de handel veel last van de ongelimiteerde tongaanvoer in België, ondanks de kleine quota voor dat land. Aangenomen wordt dat een deel van die tongen op zee wordt overgegeven door Nederlandse vissersvaartuigen.

Voor 1976 wil men een quoterend vaststellen per schip. Gezien het kwantum van 9200 ton, te verdelen over een groot aantal kotters naar rato van hun motorvermogen, kan eenieder begrijpen — aldus de zeevisgroothandel — dat er volgend jaar een enorme zwarte handel in tongen zal ontstaan, hetgeen het einde zal betekenen van de bonafide handel in dit artikel.

De groothandel overweegt een koopstop, indien wordt overgegaan tot deze «onzalige» regeling welke wordt geïnspireerd door medewerkers van het I.e.I. Er zijn voor de kottervloot voldoende uitwijkmogelijkheden om in niet gequoteerde gebieden op tong te vissen, zoals in het Skagerak-Kattegat; de Ierse Zee en de Golf van Biscaye. De haringvloot heeft bewezen, dat ondanks zware vangstbeperkingen in de traditionele vangplaatsen, het mogelijk is rendabel te vissen met aanvoer uit vrije zeegebieden. Onregelmatige aanvoer van tong geeft — zo meent de zeevisgroothandel — een vertekend beeld van de exploitatieresultaten.